

Arrest

nr. 301 156 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 17 november 2021, dient op 19 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 december 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 4 mei 2022.

1.3. Op 7 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 20 september 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks soennitische Arabier te zijn geboren op 1 september 1984 in Bagdad (Centraal-Irak). U ging tot het vijfde leerjaar naar school en ging hierna aan de slag als tegelzetter. U werkte in en rond Bagdad. In 2005 trouwde u met A.-Z. , G.N.A. (OV.). Jullie kregen vijf kinderen samen: A.-D., Z.A.I., A.-D., I.A.I., A.-D., R.A.I., A.-D., Y.A.I. en A.-D., A.A.I. (OV.).

Eind 2018 werd u plots klemgereden wanneer u van uw werk onderweg was naar huis. Er werd door twee onbekende mannen gevraagd of u wilde samenwerken met hen. Aangezien u arbeider was in een woning van een bepaalde hoge ambtenaar in de Groene Zone vroegen zij u zijn zoon mee te nemen uit de Groene Zone. Op die manier konden zij desbetreffende zoon ontvoeren. U weigerde dit, ze lieten u gaan en de tijd ging zonder meer voorbij. U bracht uw werk hier niet van op de hoogte noch babbelde u met de andere arbeiders die in het huis werkzaam waren. Wel stelde u de ambtenaar op de hoogte, het liet hem echter koud. In de daaropvolgende periode zou u op straat nog een aantal keer door ‘onbekende personen’ zijn aangesproken met de vraag naar jouw beslissing, of je zou meewerken of niet.

Veertig dagen nadat u een eerste keer gevraagd werd samen te werken, stonden er plots onbekenden aan uw huis. Ze stormden de woning binnen en namen u mee naar een onbekende plek. U denkt dat het militieleden waren die u omwille van uw weigering tot samenwerking een les wouden leren. U zat ongeveer 40 dagen vast waarna u erin slaagde te ontsnappen. U begon te lopen en kon een taxi strikken die u terugbracht naar huis. Uw familie was in de tussentijd klacht gaan indienen en ging dagelijks bij het ziekenhuis informeren of iemand iets gehoord had over u.

Na uw ontsnapping vernam u dat uw vrouw en kinderen, in de periode dat u vermist was, Irak hadden verlaten omwille van de uitzichtloze situatie. Twee jaar lang had u geen enkel nieuws van hen. Pas in 2020 had u voor het eerst weer contact met uw vrouw en vernam u dat ze in België verbleef.

Uzelf probeerde na uw ontsnapping twee keer Irak te verlaten, i.c. in 2019 en 2021. U reisde twee keer naar Turkije maar daar u niet kon verderreizen keerde u telkens terug naar Irak. U kon Irak uiteindelijk pas op 27 oktober 2021 definitief verlaten (zie infra). In de periode na uw ontsnappen, en dit tot aan uw definitieve vertrek, verbleef u afwisselend tussen Erbil, Sulaymania (Koerdische Autonome Regio – KAR) en Bagdad. U voelde zich immers niet veilig in Bagdad.

Op 27 oktober 2021 verliet u Irak legaal, via de luchthaven van Najaf (Zuid-Irak). U reisde via Iran, Turkije en WitRusland verder naar België waar u uw echtgenote vervoegde. U verzocht op 19 november 2021 om internationale bescherming.

Uw vrouw diende op 8 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Op 23 januari 2020 werd in haar hoofde beslist tot de niet-ontvankelijkheid daar zij reeds internationale bescherming in Griekenland genoot. Zij diende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die op 8 april 2020 besliste de beslissing van het CGVS te vernietigen, dit omdat de RvV van oordeel was dat de kans reëel moest worden geacht dat uw echtgenote als alleenstaande vrouw die de zorg heeft over vijf kinderen (tussen drie en veertien jaar oud), in Griekenland (mogelijks) zal terechtkomen in een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM (arrest van 8 april 2020, nr. 234 965).

Uw echtgenote werd vervolgens opnieuw uitgenodigd op het CGVS. Tijdens haar gehoor kon zij weinig informatie verschaffen over uw lot. Tegelijkertijd bleek dat zij in het opvangcentrum waar zij toen verbleef een Afghaanse verzoeker, S.K., had leren kennen. Ze besloot in 2020 om van u te scheiden en dat zelfde jaar religieus te trouwen met S.K..

Uit de kopie van de echtscheidingsakte die uw partner vervolgens voorlegde bleek evenwel dat zij reeds op 5 oktober 2017 uit de echt gescheiden was, dit omdat u eenzijdig het huwelijk beëindigd had (talaq). Echter, tegelijkertijd bleek dat deze echtscheiding vervolgens op verzoek van uw echtgenote gerechtelijk bekrachtigd werd op 5 februari 2020.

Uw echtgenote en S. kregen samen een dochter, i.c. A.Z. S. (O.V.), geboren in maart 2020 te Antwerpen. Op 30 april 2021 besloot het CGVS uw echtgenote de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Na uw aankomst in België zouden u en uw echtgenote alles bijgelegd hebben. Uw echtgenote verliet S. en jullie hervatten jullie relatie. Uw echtgenote werd op 16 maart 2023 opnieuw opgeroepen bij het CGVS voor een persoonlijk onderhoud teneinde na te gaan of er redenen voorhanden waren om de eerder aan haar toegekende vluchtelingenstatus in te trekken of op te heffen. Zij verklaarde tijdens dit onderhoud dat jullie ondertussen een zesde kindje kregen. Jullie dochter, D.D., werd op 1 december 2022 geboren. Jullie voeden nu samen jullie zes kindjes en (uw stiefdochter) S. samen op.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele identiteitskaart neer. U stuurde later via mail nog de Belgische geboorteakte van S. door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde door onbekende bedreigd geweest te zijn. Zij zouden u gevraagd hebben de zoon van een overheidspersoon waar u werkzaam was te ontvoeren. U weigerde en werd vervolgens zelf ontvoerd. U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door dezelfde mensen die u ontvoerd hebben (CGVS, p. 24).

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat er tegenstrijdigheden opgemerkt zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze bij het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat u in augustus 2019 ontvoerd werd in Irak (zie DVZ vragenlijst, vraag 5). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat deze ontvoering plaatsvond ergens eind 2018 (CGVS, p. 14). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u eerst bedreigd bent geweest door een onbekende militie om de zoon van een hooggeplaatste overheidsfiguur te ontvoeren. Later zouden ze geld geëist hebben van de overheidsfiguur. U verklaarde tot twee keer toe geweigerd te hebben alvorens ze bij u thuis langskwamen (zie DVZ vragenlijst, vraag 5). Bij CGVS verklaarde u dan weer dat onbekende militieën u éénmalig gevraagd hebben om voor losgeld de zoon van de overheidsfiguur te ontvoeren, iets wat u weigerde. U zou vervolgens nog af en toe – wat impliceert dat dit nog meermaals gebeurde – op straat zijn aangesproken door onbekenden die u vroegen hoe het zat, of u zou meedoen. Uiteindelijk zou u uit uw huis zijn meegenomen (CGVS, p. 14). Bovenstaande bevindingen houden reeds in niet geringe mate een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Verder dient opgemerkt te worden dat u dermate vage verklaringen aflegde over uw werk. U verklaarde bij de overheidspersoon in kwestie thuis werkzaam te zijn maar voor de rest niets over hem te weten. U kende zijn naam niet noch wist u wat zijn positie precies inhield. U kon het CGVS enkel voorzien van een roepnaam (CGVS, p. 13). Het feit dat onbekende militieleden geïnteresseerd waren in de ontvoering van de zoon van deze persoon en dat u zelf verwees naar zijn 'hoge' positie (CGVS, p. 20) toont aan dat deze persoon toch ietwat bekendheid genoot in uw contreien. Dat u niet eens een naam kan geven van deze figuur, wat zijn functie al dan niet zou zijn of waarom hij hoog gerantk is, is minstens bizar te noemen.

Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat uw belagers u zomaar zouden hebben aangesproken en hierbij direct hebben ingelicht van hun plannen, i.c. de zoon van uw hooggeplaatste werkgever ontvoeren. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat zij eerst zicht zouden proberen krijgen op uw eventuele

loyaliteit om hun plan meer slaagkans te bieden. Immers, de kans dat u uw werkgever, dan wel veiligheidspersoneel binnen de Groene Zone, zou inlichten om zo een plan uit te werken waardoor uw belagers zouden kunnen gevat worden, was niet onbestaande. Dat zij op een dermate amateuristische en weinig doordachte manier te werk zouden is, kan niet overtuigen.

Het mag voorts ook ten zeerste verbazen dat u uw collega's niet inlichtte van de feiten die u zou hebben meegemaakt (CGVS, p. 15). U verklaarde dat andere collega's niet aangesproken zijn geweest door deze militieleden. Ongerijmd verklaarde u echter hier met niemand van hen over gecommuniceerd te hebben (CGVS, p. 16). Op de vraag waarom u naliet dit te doen verklaarde u dat u hiermee het risico zou lopen dat de arbeiders niet meer zouden komen werken en ze bang zouden worden voor zulk soort werkcontacten in de Groene Zone (CGVS, p. 16). Dat dit voor u belangrijker zou zijn dan uw eigen veiligheid – mogelijks kon u immers via uw collega's die iets gelijkaardigs meemaakten informatie krijgen over hoe met dergelijke dreiging om te gaan – en deze van uw collega's, is minstens bevreemdend te noemen. Hierop verder doorgevraagd of u op zo'n moment niet eerder zou opteren om zo veel mogelijk informatie te verzamelen met het oog op uw eigen veiligheid antwoordde u gewoon 'ik weet het niet' (CGVS, p. 16). Het mag duidelijk zijn dat deze vage repliek uw geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Voorts stelde u wel de overheidsfiguur zelf op de hoogte gesteld te hebben van uw contact met de onbekenden en hun plan om zijn zoon te pakken te krijgen. Hij zou hier echter weinig aandacht aan geschonken hebben. De man in kwestie zei dat u het moest loslaten en dat u zich geen zorgen moest maken. Hij vroeg verder geen extra informatie over wat er gebeurd was noch wie u contacteerde (CGVS, p. 16). Dit is volstrekt onaannemelijk. Er kan op zijn minst verondersteld worden dat deze persoon iets van bijkomende informatie zou vragen, zeker gezien u hem inlichtte over het plan zijn eigen zoon te ontvoeren.

Ook over uw belagers bleek u weinig tot niets te kunnen vertellen. U stelde dat u een keer werd aangesproken met de vraag met hen samen te werken maar dit weigerde. Hierna zou u nog een aantal keer op straat zijn aangesproken door onbekenden. Veertig dagen na het eerste contact vielen ze bij u thuis binnen en werd u meegenomen. U stelde dat het om milities ging. Echter, om welke militie het ging, kan u niet duiden. Blijkt bovendien dat u op straat werd aangesproken door twee personen, de ene in sportkledij en de andere in een gewone broek en hemd gekleed (CGVS, p. 15). Waarom u er hier van uitging dat het om militieleden ging, is dus niet duidelijk. Wat de ontvoering uit uw huis betreft, gaat u ervan uit dat dit verband hield met uw eerdere weigering tot samenwerking. Echter, dit blijkt een loutere bewering en pure veronderstelling te zijn van uw kant. U geeft uiteindelijk ook toe niet te weten of het om dezelfde personen ging. U weet niet met hoeveel ze waren en wat hun kledij betreft, komt u niet verder dan te stellen dat u niet weet welke uniformen ze hadden, het was rare kledij. Of er logo's op de wagens stonden, kon u evenmin duiden (CGVS, p. 14). Ook hier is het geenszins duidelijk waarom u dacht aan milities. U gevraagd hoe u dit kon weten, gaf u uiteindelijk ook toe het niet te weten. U voegde er wel nog aan toe dat het erop leek dat het om militieleden ging, dit door hun manier van praten. U hier om verduidelijking gevraagd, kwam u niet verder dan op te merken dat ze een accent uit het zuiden hadden. Op die manier 'leek' het volgens u dat ze leden van een terroristische groepering waren (CGVS, p. 14). Het mag duidelijk zijn dat dit niet kan volstaan.

Nergens uit uw verklaringen blijkt voorts dat u na uw ontvoering pogingen ondernam u hier verder rond te informeren. Na uw ontsnapping verklaarde u nooit meer 'de overheidsleider' in kwestie gecontacteerd te hebben. Dit is minstens bizar te noemen daar u onrechtstreeks omwille van hem bedreigd bent, u hem wel in het verleden over het plan om zijn zoon te ontvoeren op de hoogte had gesteld en meent tot op heden in Irak gevaar te lopen omwille van wat u voorheen meemaakte (CGVS, p. 16; p. 23). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wie u dan precies vreest in Irak verklaarde u "dezelfde ontvoerders", zonder enige precisering (CGVS, p. 24). Op de vraag waarom u tot op heden deze personen vreest, bleef u het antwoord schuldig. U verklaarde uiteindelijk weerom het niet te weten (CGVS, p. 24). Dat u bovendien pas drie jaar na uw (beweerde) ontvoering Irak verliet, is ook tekenend.

U bent ook niet éénduidig over deze inval bij u thuis zelf. Immers, zo stelde u de ene keer dat u aan het eten was toen ze binnenvielen terwijl u een andere keer liet optekenen dat ze plots naast uw bed stonden (zie CGVS p. 14 e.v.).

Uw reactie volgend op de feiten die u zou hebben meegemaakt, is ook weinig overtuigend. Zo stelde u dat u nadat een eerste keer werd aangesproken heel veel schrik had dat ze uw kinderen iets zouden

aandoen. Uit wat u voor het CGVS nog aanhaalde zou in de daaropvolgende periode, voorafgaand aan de (vermeende) inval bij u thuis, nog af en toe zijn aangesproken om te zien of u wel / niet wou meewerken (zie supra + CGVS p. 14). Uit niet blijkt vooreerst dat u stappen zette om, minstens uw gezin, in veiligheid te brengen, ook al had u, naar eigen zeggen, na de eerste 'confrontatie' enorm schrik voor de veiligheid van uw kinderen. Dat u dan voorts, ook al zou u dus nog 'af en toe' zijn aangesproken op straat door onbekenden waarbij werd gepolst naar uw wil tot samenwerking, na ongeveer een maand al bijna vergeten was wat er gebeurde, valt geenszins te rijmen (zie CGVS p. 14).

Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wie u dan precies vreest in Irak verklaarde u "dezelfde ontvoerders", zonder enige precisering (CGVS, p. 24). Op de vraag waarom u tot op heden vreest door deze personen ontvoerd te worden bleef u het antwoord schuldig. U verklaarde het weerom niet te weten (CGVS,

p. 24). Gezien uw angst voor deze personen dé aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst en dé reden is waarom u een terugkeer vreest, mag logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen, dan toch minstens zou getracht hebben u te informeren over wie u belaagde.

Nergens uit uw verklaringen blijkt voorts dat u na uw ontvoering pogingen ondernam u hier verder rond te informeren. Na uw ontsnapping verklaarde u nooit meer 'de overheidsleider' in kwestie gecontacteerd te hebben. Ook dit is minstens bizar te noemen daar u onrechtstreeks omwille van hem bedreigd bent, u hem wel in het verleden over het plan om zijn zoon te ontvoeren op de hoogte had gesteld en meent tot op heden in Irak gevaar te lopen omwille van wat u voorheen meemaakte (CGVS, p. 16; p. 23). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd wie u dan precies vreest in Irak verklaarde u "dezelfde ontvoerders", zonder enige precisering (CGVS, p. 24). Op de vraag waarom u tot op heden deze personen vreest, bleef u het antwoord schuldig. U verklaarde uiteindelijk weerom het niet te weten (CGVS, p. 24). Dat u bovendien pas drie jaar na uw (beweerde) ontvoering Irak verliet, is ook tekend.

Dient bovendien opgemerkt te worden dat u zich doorheen uw hele relaas baseert op blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Nochtans verklaarde u dat uw familie tijdens uw verdwijning een klacht is gaan indienen en elke dag bij het ziekenhuis navraag deed (CGVS p. 18). Waarom u dan niet in staat bent enig tastbaar begin van bewijs hiervan voor te leggen, is niet duidelijk.

Uw vage verklaringen, loutere veronderstellingen en het gebrek aan concrete aanwijzingen die uw beweerde vrees kunnen ondersteunen, doen de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, wankelen.

Kan ten slotte opgemerkt te worden dat uw schoonbroer en schoonmoeder tijdens hun persoonlijke onderhoud in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming in België met geen woord repten over uw vermeende ontvoering (zie verklaringen schoonfamilie toegevoegd aan administratief dossier).

Dat u aldus werkzaam was bij deze overheidspersoon en dat u bedreigd en ontvoerd werd door onbekende militieleden kan in het licht van bovenstaande bevindingen niet worden weerhouden.

Ook uw verklaringen over de periode na uw ontsnapping doen verder de wenkbrauwen fronsen. Dat u, ondanks de vaststelling dat u het land verliet uit angst voor uw belagers, nog gedurende drie jaar na uw ontsnapping in Irak verbleef en pas in oktober 2021 uiteindelijk vertrok (CGVS, p. 11), doet reeds de nodige vragen rijzen bij de vermeende problemen die u kende met deze onbekenden in Irak. U verklaarde de periode na uw ontsnapping niets meer meegemaakt te hebben. U hoorde er niets meer van hen, u werd ook nooit meer lastig gevallen. U ging ook weer verder met werken (CGVS, p. 24). U keerde volgens uw verklaringen evenwel nooit meer terug naar het huis waar u voorheen woonde. U woonde vanaf uw ontsnapping bij uw moeder. Echter, zij woonde in dezelfde wijk waar u altijd woonachtig bent geweest, i.e. de Al Dora wijk (CGVS, p. 24). U verklaarde nooit meer permanent in Bagdad gewoond te hebben. Dit dient evenwel met een korrel zout genomen te worden daar u tegelijkertijd verklaarde tijdens de drie jaar dat u nog in Irak verbleef na uw beweerde ontvoering / ontsnapping om de twee weken voor een viertal dagen uw moeder bezocht in Bagdad (CGVS, p. 22). Dit betekent dat u wel degelijke een aanzienlijke tijd in dezelfde wijk vanwaar u uit uw huis zou

meegenomen zijn heeft verbleven. Dat u nooit meer iets meemaakte met uw belagers desondanks het feit dat u meermaals in Al Dora nog te vinden was na uw ontsnapping haalt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees dan duidelijk ook onderuit. U verklaarde zelf dat uw ontvoerders u destijds waarschijnlijk gevonden hadden door uw stappen nauw in de gaten te houden (CGVS, p. 14). Indien zij werkelijk op zoek naar u waren na uw ontvoering kan verwacht worden dat ze binnen de drie jaar minstens dezelfde stappen zouden ondernomen hebben. Zulks blijkt evenwel nergens uit uw verklaringen.

Voorts wordt de waarachtigheid van uw relaas en uw beweerde vrees verder duidelijk onderuit gehaald door het feit dat u probleemloos legaal het land via de luchthaven van Najaf heeft verlaten (CGVS, p. 12). Dat u opteerde om het land via een luchthaven in het zuiden van het land te verlaten, is des te opmerkelijker. U verklaarde namelijk voordien dat uw belagers een accent uit het Zuiden hadden (zie supra + CGVS, p. 14). Indien u er daadwerkelijk van overtuigd was dat u in het vizier stond van de milities, kan geenszins worden begrepen dat u überhaupt het risico zou nemen om legaal het land te verlaten. Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de luchthaven net een plek is waar milities effectief zijn geïnfiltrerd. U verklaarde tevens in het verleden al tot twee keer toe (in 2019 en 2021) geprobeerd te hebben Irak te verlaten via Turkije. Hiervoor vloog u ook telkens van Irak naar Turkije (CGVS, p. 10). Dat u bovendien keer op keer ook probleemloos het land kon in- en uitreizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van milities, zoals u wil laten uitschijnen, geen sprake is.

Verder, doch niet in het minst, kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw reis heeft voorgelegd. U diende uw paspoort af te geven bij een controle van de Duitse politie (CGVS, p. 11). Dit betreft echter een blote bewering. Het paspoort is nochtans een essentieel document dat naast de persoonsgegevens allerhande informatie bevat omtrent uw reis, moment van vertrek, eventuele verblijven in andere landen en verblijfsvergunning(en) ginds, ... Zeker in uw geval bleek u uw paspoort meermaals gebruikt te hebben bij uw verschillende pogingen om van Irak naar Turkije en verder te geraken. U gevraagd of u een foto kon neerleggen van uw paspoort antwoordde u van niet (CGVS, p. 11). Het vermoeden ontstaat dan ook dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële informatie voor het CGVS verborgen te houden. Ook dit holt uw geloofwaardigheid verder uit.

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat er een vermoeden rijst dat u louter naar België kwam om uw familie te vervoegen, zonder een concrete vrees ten aanzien van Irak te hebben. U gevraagd waarom u niet vroeger naar België gekomen bent verklaarde u eerst dat u op dat moment nog niet wist waar uw kinderen zich bevonden en dat dit potentieel Irak kon zijn. Nochtans was u terug in contact met uw vrouw in 2020 en wist u dat zij zich in België bevonden. U bleef erna nog een kleine twee jaar in Irak plakken. Later verklaarde u geen geld gehad te hebben om eerder te vertrekken (CGVS, p. 22). Dit alles lijkt een weinig overtuigende uitleg. Blijkt immers dat u er gedurende de drie jaar dat u er nog verbleef gewoon uw leven leidde, i.c. u ging terug werken en ging meermaals op bezoek bij uw moeder.

In zoverre u zich op de erkenning in hoofde van uw echtgenote beroept, benadrukt het CGVS dat het loutere feit dat u de partner bent van een begunstigde van internationale bescherming in België niet tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan u ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties immers om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een gezinslid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn/haar familiale band met deze personen.

Het CGVS merkt in dit verband op dat hoewel overweging 36 van de Richtlijn 2011/95/EU, stelt dat gezinsleden louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar zijn voor daden van vervolging dat zulks een grond tot toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen, dit niet altijd het geval is. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat de Richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in de verlening van internationale bescherming aan derdelanders of staatlozen die zelf niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling of subsidiair beschermd. Elk verzoek om internationale bescherming dient derhalve nog steeds op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij, rekening houdend met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek, moet worden bepaald of er voldaan is aan de voorwaarden voor verlening van een internationale

beschermingsstatus (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16, het arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov, §§ 48-49).

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaande vaststellingen genoegzaam blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u naar voren gebracht asielaanvraag. Het loutere feit dat uw echtgenote erkend werd als vluchteling doet hier geen afbreuk aan. U verklaarde dan wel dat uw vrouw erkend is omwille van de door u aangehaalde problemen, dit is echter niet het geval (CGVS, p. 5). Uw echtgenote werd immers erkend omwille van haar profiel van een uit de echt gescheiden vrouw, moeder van zes minderjarige kinderen, die religieus gehuwd was met een Afghaanse man met wie ze samen een dochter had. Daar uit uw verklaringen bleek dat zij zich na uw aankomst in België terug met u verzoend had, werd zij op 16 maart 2023 opgeroepen bij het CGVS voor een persoonlijk onderhoud teneinde na te gaan of er redenen voorhanden waren om de eerder aan haar toegekende vluchtelingenstatus in te trekken of op te heffen. Het CGVS kwam evenwel tot de vaststelling dat de voorwaarden vervat in de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet niet vervuld waren en besloot dat de eerder aan uw vrouw toegekende vluchtelingenstatus behouden dient te blijven.

De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenote werd beslist tot de erkenning en behoud van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming, daar u, gelet op wat voorafgaat, geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van Irak, zelfs indien rekening wordt gehouden met uw relationele band met AL-ZAIDI, Ghufuran Najm Abdulateef. De door u in het kader van u verzoek om internationale bescherming aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven zijn immers enkel en alleen gelinkt aan de problemen met (volgens uw verklaringen) militieleden. Nergens uit verklaringen blijkt verder dat u een vrees voor vervolging heeft omdat uw vrouw, waarvan u in 2017 beslist had te (religieus) scheiden, tijdens uw afwezigheid religieus huwde met een andere man en daar een kind mee kreeg. Kan hier bovendien opgemerkt worden dat u verklaarde Somaya op te voeden als uw eigen kind, dat er geen contact meer is met haar Afghaanse vader en dat zij de Arabische taal leert (CGVS, p 6).

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u louter omwille of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw echtgenote, dan wel omwille van uw familiale band persoonlijk een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Baghdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart staft louter uw persoonsgegevens, die op zich in voorgaande niet worden betwist. De kopie van de Belgische geboorteakte van Somaya heeft geen uitstaans met u noch uw asielmotieven.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie in België dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij naar best vermogen getracht heeft om antwoorden te formuleren op de hem gestelde vragen. Hij verwijst hiervoor naar zijn verklaringen. Er kan volgens hem geen resultaatsverplichting worden opgelegd. Hij stipt aan dat rekening gehouden moet worden met zijn persoonlijkheid en achtergrond. Hij meent voldoende toegelicht te hebben waarom hij niet kan terugkeren naar Irak.

Waar hij verweten wordt tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd, meent hij dat het verslag bij de DVZ geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij bekritiseert het verloop van het gehoor bij de DVZ omdat hij er niet werd bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon, hij op zichzelf was aangewezen, hij de taal niet spreekt en omdat hij volledig afhankelijk was van de persoon van de DVZ. Hij stelt dat hij zijn medewerking heeft gegeven, maar zich hierbij heeft beperkt tot de hoofdlijnen omdat hem duidelijk gemaakt werd dat hij het kort moest houden. Hij kaart aan dat er geen controle is op de manier waarop het gesprek is verlopen. Volgens hem is de bewijswaarde van de handtekening op de vragenlijst bijzonder relatief daar hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is.

Hij vervolgt dat hij heeft verklaard dat hij eind 2018 benaderd werd door twee onbekende mannen toen hij onderweg was van zijn werk naar huis en dat zij van hem eisten dat hij met hen zou samenwerken om de zoon van een hoge ambtenaar, bij wie hij werkzaam was, te kunnen ontvoeren. Hij legt uit dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk vanuit gaat dat die ambtenaar een bekend figuur moest zijn louter omdat hij een hoge functie had. Hij werd benaderd omdat dit een unieke gelegenheid was voor de belagers om dichtbij de ambtenaar en diens familie te komen. Waarom net hij werd uitgekozen, werd hem nooit toegelicht. Hij benadrukt dat hij het voorval voor zichzelf heeft gehouden en er enkel over gepraat heeft met de ambtenaar in kwestie. Dat die laatste er niet op inging is vermoedelijk te wijten aan het feit dat hij het gewoon was om met bedreigingen om te gaan.

Omdat hij 40 dagen na de eerste benadering ontvoerd werd, kon hij een verband leggen en gaat het volgens hem niet louter om een veronderstelling, maar wel om gefundeerde vermoedens. Dat hij niet werd ingelicht over de identiteit van de ontvoerders acht hij logisch. Hij heeft toegelicht hoe hij kon ontsnappen en stelt vast dat daaromtrent geen opmerkingen worden gemaakt in de bestreden beslissing. Omdat hij zeer angstig was dat de militieleden hem opnieuw zouden komen zoeken en hij aan zijn eigen veiligheid dacht, heeft hij het huis waar hij woonde verlaten en is hij weggetrokken uit Bagdad. Hij is enkel nog teruggegaan om zijn moeder te zien. Uiteindelijk heeft hij Irak, nadat het onmogelijk bleek om te reizen via het zuiden van het land, verlaten.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Hij legt uit dat hij Irak verlaten heeft op 27 oktober 2021 en hij er sindsdien geen inkomen of huisvesting meer heeft, zijn echtgenote erkend werd als vluchteling in Griekenland en zij samen de zorg dragen over zeven kinderen. Ten slotte voegt hij toe dat de echtscheiding met zijn opnieuw huidige vrouw en het hebben van een stiefkind in Irak beschouwd wordt als een schandvlek, waardoor hij er zal worden verstoten.

3. Nieuwe stukken

3.1. Er worden geen nieuw stukken gevoegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest voor zijn leven ingeval van terugkeer naar Irak omdat hij er benaderd werd door militieleden die zijn hulp wilden om de zoon van een overheidspersoon, voor wie hij werkzaam was, te ontvoeren. Nadat verzoeker dit weigerde werd hij zelf ontvoerd en vreest hij bij terugkeer naar Irak door diezelfde mensen te worden vermoord.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en beweerde vrees. Hij baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS vormen reeds in niet geringe mate een negatieve indicatie voor zijn gehele geloofwaardigheid;

II) Verzoekers dermate vage en ongeloofwaardige verklaringen over (a) zijn werk; (b) de persoon voor wie hij werkzaam was; (c) de amateuristische en weinig doordachte werkwijze van zijn belagers; (d) het feit dat hij zijn collega's niet zou inlichten over de feiten die hij zou hebben meegemaakt; (e) de reactie van de overheidspersoon nadat die werd ingelicht over de plannen van de belagers; (f) de belagers op zich; (g) de inval bij zijn thuis; (h) zijn reactie volgend op de feiten die hij zou hebben meegemaakt; (i) de reden waarom hij heden voor diezelfde personen vreest;

III) Het is opmerkelijk dat verzoeker zich niet verder heeft geïnformeerd en hij die overheidspersoon in kwestie niet meer gecontacteerd zou hebben;

IV) Het is tekenend dat verzoeker pas drie jaar na zijn beweerde ontvoering Irak verlaten heeft;

V) Verzoeker baseert zich doorheen zijn relaas op blote beweringen die hij niet weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, terwijl hij nochtans verklaarde dat zijn familie tijdens zijn verdwijning een klacht is gaan indienen en elke dag bij het ziekenhuis navraag heeft gedaan;

VI) Verzoekers schoonbroer en schoonmoeder repten tijdens hun persoonlijke onderhouds in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming met geen woord over hun vermeende ontvoering;

VII) Verzoekers verklaringen over de periode na zijn ontsnapping doen de wenkbrauwen fronsen omdat (a) hij na zijn ontsnapping nog drie jaar in Irak verbleven heeft, hij tijdens die periode niets meer heeft meegemaakt en hij zelfs verderging met werken; (b) hij na zijn ontsnapping inwoonde bij zijn moeder, die in dezelfde wijk woonde; (c) hij enerzijds verklaarde nooit meer permanent in Bagdad te hebben gewoond, maar anderzijds dat hij om de twee weken voor een viertal dagen zijn moeder bezocht in Bagdad; (d) hij probleemloos legaal het land via de luchthaven van Najaf heeft verlaten; (e) hij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande zijn reis heeft voorgelegd;

VIII) Er rijst een vermoeden dat verzoeker louter naar België is gekomen om zijn familie te vervoegen;

IX) Het loutere feit dat zijn echtgenote erkend werd als vluchteling doet niets af aan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming nu zijn problemen enkel gelinkt zijn aan de militieleden en niet aan de erkenning van zijn echtgenote.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en op grond daarvan wordt terecht besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name omwille van zijn vrees voor militieleden die hem eerder zouden hebben gevaagd hen te helpen bij de ontvoering van een zoon van een overheidsfiguur. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* uiteengezet, in gebreke blijft.

4.4.3.1. Vooreerst vormen verzoekers wisselende en tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS reeds een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker verklaarde bij de DVZ immers dat hij in augustus 2019 ontvoerd werd in Irak (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS aangaf ontvoerd te zijn geweest einde 2018 (NPO, p. 14). Er kan redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat een ontvoering een ingrijpende gebeurtenis is zodanig dat verzoeker in staat is om die op consistente wijze te duiden in de tijd, *quod non*. Verder gaf hij bij de DVZ aan dat hij bedreigd werd door een onbekende militie om de zoon van een hooggeplaatst overheidsfiguur te ontvoeren, dat die militie later geld heeft geëist en hij dit tot twee keer toe weigerde, waarna hij werd bedreigd (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5). Nochtans verklaarde hij bij het CGVS initieel dat ze het "*meer dan nog een keer vroegen*" (NPO, p. 12), om vervolgens aan te geven dat hij slechts één keer werd aangesproken (NPO, p. 14: "*Praten gebeurde maar 1 keer met mij*").

Verzoeker, die voorgaande tegenstrijdigheden niet betwist en deze tracht toe te schrijven aan het volgens hem niet correcte verloop van het interview bij de DVZ, kan hierin geen gelijk gegeven worden. Immers, waar verzoeker kritiek uit op het verloop van het interview bij de DVZ en waar hij meent dat dat verslag niet kan worden gebruikt om tegenstrijdigheden met zijn persoonlijk onderhoud te weerhouden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er een tolk Arabisch aanwezig was tijdens het interview. Verzoekers betoog dat hij de taal niet spreekt, is aldus niet dienstig. Verder mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Verzoeker maakt doorheen zijn kritiek niet aannemelijk dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon enige impact heeft gehad op zijn antwoorden. Waar verzoeker nog stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is, dient te worden herhaald dat de CGVS-vragenlijst en de DVZ-verklaring verzoeker werden voorgelezen in het Arabisch en hij deze ter goedkeuring heeft ondertekend waardoor, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Waar verzoeker stelt dat de bewijswaarde van die vragenlijst, die hij nochtans heeft ondertekend, bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, dient het worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de tegenstrijdigheden in zijn relaas had kunnen wegnemen. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische (communicatie)problemen op te werpen. Hoe dan ook betreft zijn verweer een loutere *post-factum* bewering die weinig ernstig is te meer gezien verzoeker dit feit niet eerder vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen waarop hij aangaf "het was goed". Hij bevestigde dat hij alle redenen voor zijn vertrek heeft kunnen aanbrengen, dat zijn verklaringen nadien werden voorgelezen in het Arabisch en dat alles correct genoteerd werd (NPO, p. 3).

Waar verzoeker in dit verband nog stelt dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, buigt hij met dergelijke boutade de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet om. Ook waar hij aanstipt dat hij naar best vermogen getracht heeft om te antwoorden op de vragen die de *protection officer* hem stelde en hij voldoende toegelicht heeft waarom hij niet kan terugkeren naar Irak, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen. Verzoeker kaart nog aan dat er geen rekening gehouden werd met zijn achtergrond en persoonlijkheid, zonder dit argument op enige manier te concretiseren of toe te lichten. Verzoeker toont ook niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen. Een schending van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet wordt met zijn uiterst algemeen betoog niet aannemelijk gemaakt.

4.4.3.2. Vervolgens blijft verzoeker zeer vaag over verschillende aspecten van zijn asielrelaas. Het is uiterst eigenaardig dat verzoeker, die problemen heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden in het huis van een overheidsfiguur, over diezelfde figuur geen concrete of basisinformatie kan geven. Gevraagd naar de naam van de overheidsfiguur voor wie hij werkte, antwoordde verzoeker dat hij enkel zijn roepnaam kent. Hij gaf hierbij aan zijn functie niet te kennen. (NPO, p. 13) Dat verzoeker de naam niet eens kent en hij evenmin op de hoogte is van diens functie is des te meer eigenaardig nu verzoeker door die persoon zelf werd gecontacteerd en dit nadat verzoeker hem door andere personen was aangeraden (NPO, p. 13). Er kan in die omstandigheden toch redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zich minstens zou vergewissen van de naam van de persoon bij wie hij werkzaamheden moet verrichten. Ook het gegeven dat verzoeker zelf aangaf dat die persoon voor wie hij werkte een "officier" was en dat hij bevestigend antwoordde op de vraag of dat iets machtigs of belangrijk was, (NPO, p. 16), klemt ten stelligste met zijn opvallende gebrek aan kennis over die persoon. Verzoeker is middels zijn betoog in het verzoekschrift niet in staat zijn uitermate vage verklaringen te vergoelijken.

Bovendien komt uit verzoekers verklaringen een zeer eigenaardige houding naar voren in hoofde van hemzelf, in hoofde van zijn belagers en in hoofde van de overheidsfiguur. Niet alleen is het zeer opmerkelijk dat zijn belagers hem zomaar uit het niets zouden benaderen en hem onmiddellijk hebben ingelicht van hun plannen om de zoon van de overheidspersoon te ontvoeren (NPO, p. 13) daarnaast

verbaasd het dat verzoeker zich bij zijn collega's niet zou informeren of zij iets gelijkaardigs hadden meegemaakt (NPO, p. 15). Verzoeker kan zijn eigen gedrag bezwaarlijk verschonen, stellende dat hij zijn collega's hiervan niet wilde inlichten omdat zij dan te bang zouden zijn om nog te gaan werken (NPO, p. 16), nu er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat hij zijn eigen leven toch ook wilde beschermen. Daarvan kan des te meer uitgegaan worden nu hij een vrouw en minderjarige kinderen heeft. Gevraagd door de *protection officer* of hij op dat moment niet zoveel mogelijk informatie wilde verzamelen voor zijn eigen veiligheid, kwam verzoeker niet verder dan te antwoorden "ik weet het niet". (NPO, p. 16). Door in het verzoekschrift simpelweg te benadrukken dat hij het voorval voor zichzelf had gelaten en enkel de overheidsfiguur hierover had aangesproken, werpt hij geen ander licht op zijn uitermate eigenaardige houding. Ook het feit dat verzoeker, na zijn ontvoering nog gedurende drie jaar in Irak is verbleven en pas in oktober 2021 zijn herkomstland heeft verlaten (NPO, p. 11), doet niet alleen de nodige vragen rijzen bij de ernst van de feiten zoals hij die voorstelt, doch ook bij de geloofwaardigheid ervan. Dit geldt des te meer in het licht van zijn verklaringen dat hij nadien geen problemen meer heeft ondervonden en dat hij ook terug aan het werk ging (NPO, p. 24). Die vaststelling blijft overeind ook al verklaart verzoeker dat hij binnen Irak verhuisd is, maar nog wel terugkeerde naar Bagdad om er zijn moeder te bezoeken. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat dit geen blits bezoeken waren, maar wel 3 tot 4 dagen konden duren (NPO, p. 22). Voorts is het niet aannemelijk dat de overheidsfiguur, nadat verzoeker hem had ingelicht dat de milities ermee bedreigd hadden zijn zoon te ontvoeren, slechts zou antwoorden dat verzoeker zich geen zorgen hoefde te maken en dat hij die mensen los moet laten (NPO, p. 16). Dergelijke houding is volstrekt onaannemelijk te meer nu die overheidsfiguur verder geen enkele vragen zou hebben gesteld aan verzoeker over de personen die hem zouden bedreigd hebben (NPO, p. 16).

Verder getuigt verzoeker van een gebrekkige kennis over de belagers zelf, waar hij niet kan duiden over welke militie het ging, of er logo's stonden op hun kleding en evenmin waarom hij ervan uitging dat het militieleden waren. Evenmin kon hij een antwoord bieden op de vraag waarop hij zich baseert om te stellen dat dezelfde militieleden die hem hadden bedreigd hem vervolgens hebben ontvoerd (NPO, p. 14-15). Ook de vaststelling dat verzoeker na zijn ontvoering geen contact meer gehad heeft met de overheidsfiguur (NPO, p. 22-23) en hij aldus klaarblijkelijk geen pogingen heeft ondernomen om zich verder te informeren omtrent de stand van zaken gelinkt aan zijn problemen en vrees, is allerminst ernstig en getuigt eerder van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van de voorgestelde incidenten ten stelligste ondermijnt.

Vervolgens is het uitermate eigenaardig dat verzoeker verklaart dat zijn familie tijdens zijn verdwijning een klacht heeft ingediend en elke dag bij het ziekenhuis navraag deed (NPO, p. 18), maar hij hiervan geen documenten kan voorleggen en evenmin een verantwoording kan bieden daarvoor. Verzoekers is aldus niet in staat om zijn blote beweringen, die reeds ongeloofwaardig worden bevonden, te onderbouwen met documenten, die volgens zijn verklaringen nochtans zouden bestaan.

Door in het verzoekschrift te herhalen dat hij door twee onbekende mannen benaderd werd, hij tracht te verantwoorden dat het niet slechts een vermoeden was dat hij ontvoerd werd door dezelfde militieleden en uit te leggen dat hij enkel naar Bagdad ging om zijn moeder te zien, komt hij niet verder dan te volharden in zijn eigen gezegden zonder hierbij een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen en de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en in zijn geheel worden overgenomen.

4.4.3.3. De loutere stelling dat hij vanwege een eerdere echtscheiding met zijn huidige vrouw en het hebben van een stiefkind zal worden verstoten in Irak, zonder deze vrees op eniger wijze te concretiseren, is onvoldoende om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aan te tonen. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat dergelijke en hypothetische verstoting op zich voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in verzoekers land van herkomst, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker de door hem aangehaalde ernstige bedreigingen door een onbekende militie niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat hij omwille daarvan bij terugkeer zou worden geveiseerd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

4.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die verzoeker voor zijn definitieve vertrek uit Irak zou hebben gekend omwille van het feit dat hij door een onbekende militie werd bedreigd en dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Irak zal worden gevisieerd omwille daarvan.

Verzoeker stipt aan dat hij bij terugkeer naar Irak niet zal kunnen terugvallen op een sterk sociaal netwerk en dat het risico groot is dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terechtkomt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de bestreden beslissing, het verzoekschrift of het administratief dossier blijkt niet dat er in Irak sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Boj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). *In casu* blijkt verder niet dat verzoeker in deze context zelf wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dat hij zal worden verstoten bij terugkeer naar Irak omwille van zijn echtscheiding met zijn opnieuw huidige vrouw en omwille van hun stiefkind, betreft niet meer dan een loutere bewering opgeworpen in het verzoekschrift, zonder dat deze op enige manier wordt onderbouwd of gekaderd. Evenmin maakt hij aannemelijk dat een hypothetische verstoting op zich voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van ernstige schade.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

4.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid op het Iraakse grondgebied een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen aannemelijk maakt.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

Verzoeker betwist niet dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd in het licht van de beschikbare informatie, waaronder de EUAA “*Country of Origin Information Report Iraq: security situation*” van januari 2022 en de COI *Focus Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023. Een lezing hiervan leert dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA *Country Guidance* over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is en van zijn raadsman. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO